

Jézust többször is támadták a szombattal kapcsolatban. Itt adja meg a végső választ (28. v.), ezután már nem kérdezik, hanem üldözik erre hivatkozva (3,2; Jn 9,16).

A végső válasz: Ő a szombatnak is Ura. Mindennek Jézus az Ura, de itt arról van szó, hogy a különösképpen Istennek szentelt dolgoknak Ő az Ura. A szombat Istennek szentelt nap; Jézus Krisztus az Ura. Aki szent („elhívott szenteknek”), annak Jézus Krisztus az Ura. Nekem is – és ezen belül az időmnek is, a „szombatomnak” is. Nem igaz, hogy „eleget dolgoztam egész héten, a szombat végre az enyém”.

Az, hogy minden Istené, de van, ami különösképpen („jobban”) az, megjelenik 2Móz 19,5-6-ban. Isten kapcsolatot akart: „ti lesztek az enyéim”, és azt akarta, hogy figyeljék Őt, elmondja, hogyan lehetnek az Övéi. Azt felelik: „megtesszük mindazt...”. Lehet, hogy őszintén, jó akarattal mondják, de nem értik (nem hallják meg) azt, hogy „ti lesztek az enyéim”.

Most is ez a hiba: azt gondolják, hogy „megtesszük mindazt...”, amit a törvény előír, és ez elég Istennek. Aki pedig nem teszi meg (sőt nem ismeri), az „átkozott” (5Móz 27,26; Jn 7,49). Jézus nélkül csak ide lehet eljutni: bízom abban, hogy elég jól ismerem Isten törvényét, és meg tudom mondani, mit szabad és mit nem.

Isten Jézusban akarja megteremteni a kapcsolatot az emberrel. Jézus földi szolgálata idején is így akarta. Ezért jött a földre, ezért hívott el tanítványokat, szólított meg másokat is, ezért kísértetett meg, ezért vállalta a mi bűneink büntetését. Ezért hív el ma is tanítványokat.

Jézus nem törli el a törvényt, hanem Ura annak. Ura a szent kenyereknek, az áldozatoknak is, mindennek, ami Istennek szentelt. Annak adja, akinek akarja. Engem is – és ha azt mondom, hogy „mindenem az Úré”, akkor mindenemet – annak ad, akinek akarja. Ha pedig valamit még visszatartok tőle, akkor azt akarja, hogy adjam oda. Nagy akadály tud lenni az Ő követésében az, amit nem adok oda.

Kell foglalkoznom azzal, hogyan éljek, hogyan gondolkodjak, mire figyeljek (Fil 4,8), milyen szokásokat alakítsak ki – ennek az a célja, hogy alkalmas legyek Isten szolgálatára. Hogy napközben, bármikor rendelkezésére álljak Istennek. Akkor is, ha Ő azt mondja, hogy most éppen ne a szokásaim szerint cselekedjek. Pl. reggeli csendesség elmarad vagy lerövidül, nem az én hibámból, hanem mert Isten másképpen alakította azt a reggelt – de maradjon meg a kapcsolat, legyen imádság.

„A szombat lett az emberért” – de nem azért, hogy magában „élvezze” azt. Isten szentelte meg azzal, hogy megpihent – az ember számára, hogy ő is így éljen, tudjon hálát adni, tapasztalja meg, hogy jó Istennel lenni, és csak Ővele jó. Munka közben is csak Ővele jó lenni – engedelmesen, figyelve, nem kapkodva, nem önmagamát megvalósítva. Pihenés közben is – hálát adva és készenlétben.